

במדניה

(המשך מעמוד 14)

מבנין עד יערי. כלום כל זה ניתן למימוש? דעת ברעם: בוודאי. כי בלאו הכי: "בתחומי החוץ והבטחון חילוקי-הדעות מצומצמים" (ראו דו"ח לברור), בתחומים אחרים ניתנים ההבדלים לי גישור (גם בין מפ"ם מצד אחד, לחרות מן הצד השני), ובתחומים רבים אחרים אין בכלל חילוקי-דעות. "ראש-משלה שיען וילך בדרך זו", מסכם ברעם הצעיר את מאמרו, "יוכה ל" הערכה ציבורית נרחבת."

תחבורה

ישר למיטה

שביתת המוניות הגדולה לא היתה כל כך גדולה. השתתפו בה באופן פעיל 2600 בעלי מוניות, וכל שאר השכירים מילאו בה תפקיד סביל, כפי לא להיות מפריי שבת. **כמו ירי.** גם השביתת את המוניות בשבת, אומר נעים גרשון, נהג שכיר בן שלוששים, בקו תל-אביב — ירושלים, בשבת אין חבילות ואין מכתבים, והם ממילא מרחיחים רוב הכסף מהחבילות. אבל אני חנו, השכירים, 7% מהפרנסה שלנו זה ביום שבת.

ברעם

אבל 2600 בעלי המוניות מתרגזים על דברים אחרים לגמרי. הם טוענים נגד דברים הרבה יותר רציניים: "מיום ליום המכונית הולכת ומתרחבת", "וכשרוצים לקנות חלקי מתלונן משה חיים", "וכשרוצים עובדים ארבעה חילוף, רואים שהחלקים עוברים ארבעה ספרים, החלק מה שבאמריקה יכול להימכר בארבע לירות, נמכר כאן בעשרים ואחת לירות, והמשלה לא מרשה להביא את החלקים האלה ארצה. צריך לקנות אצל ספרים. הגה בחוץ לארץ כל הסוף של ה" אוטו עולה מאה לירות, וכאן רק המעיים שלו, עולים 400 לירות. המשלה רוצה ש" המכונית של שבעה מקומות תזדקק, ותמות, ולא חושבים ממה אנחנו נחיייה?". אנחנו דורשים הקמת קרן ממשלתית ל" חידוש משק המוניות בדיוק כמו שהדבר נהוג לגבי אוטובוסים", מסביר נהג אחר. "היה לי דיזל", מספר נהג אחר, מרדכי אברמוביץ, "עברתי לבנוין, אז הבנוין עכשיו יקר פי שלוש מקודם. רציתי לעבור הורה לדיזל, ומה הם עשו? העלו את האגרה של הדיזל בשלושת אלפים לירות. אני תקוץ, מרגיש את עצמי כמו יריי".

"אני קרוע לגמרי", אומר סלאח אדוארה, "אין לי מה לעשות. פעם לפתוח גלגל היה שתיים וחצי לירות, היום בשביל להציץ — עולה עשר. עכשיו הם השתגעו לגמרי, רוצים שאני אבטח את המכונית, את הנוסעים ואת עצמי. מאיפה אקח כסף לבטח את כל העולם?" **אין קשר עם האשה.** שמואל חלדר מן, העובד במקצוע כבר עשר שנים, מסביר את המצב: "כל הצרות שלנו זה שאנחנו לא נותנים כמו דן, חצי מיליון לירות ל" אחדות-העבודה. כל הנהגים של דן פתאים קוראים את למרחב. אנחנו לא. אז עושים מאיתנו צחוק, אומרים לנו דיזל, בניין, בניין, דיזל. מצאו למי להיטפל".

"נהג מוניות עובד 16 שעות ביום", אומר נהג צעיר ויפה, "לפחות 16 שעות. אני אורח מלא. משלם את כל המסים. יש לי חמישה ילדים, ואין קשר עם האשה. בא הביתה, ישר למיטה. אפילו לאכול אין השק, וכשהאשה מתלוננת מה אפשר להגיד לה? אומרים: גברת, לא התנתת עם שר".

"לי יש כל הזמן ריב עם אשתי", אומר נהג אחר, "עובד 16 שעות ביום, אחר כך חוזר הביתה עצבני. אז מה אני יכול לעשות? אני מרביץ לאשה וילדים, והולך לישון". למה אם כן הם עובדים?

"צריך להניע את המכונית", עונה אחר. "מה יעשה מס הכנסה?" שואל שני. "בשביל הפרנסה", מסביר השלישי.

בשביל הפרנסה הם מוכנים להלחם עד תרמה. שיכירו בהם כשירות ציבורי, עם כל החובות והכוביות הנובעות מכך, שיתנו ל" הם לבחור את סוג הרכב שהם רוצים, ושיתנו להם אותן זכויות כמו לאוטובוסים: גם אותם שיעורי מיסים, וגם הקמת קרן ממשלתית לחידוש הרכב.

כל הארץ גטו!

(המשך מעמוד 11)

אני רוצה לברוח מהמציאות העגומה ש" נוצרה בארץ. **מה בדיוק עגום?** — אנחנו קוראים את זה מדי שבוע בשבוע. הרמאות, השחיתות. אם כי אני יודע שאני הולך לארץ שהכל מושחת שם. איך אני אגיד לך, זאת הארץ שלי ואיכפת לי יותר. אני יודע שאני בורח מהמערכה. אבל מחניק.

יש לשנות משהו!

מה עם האווירה הכמחזיתית? הי אם יש זה השפעה על מצביחיה ויעל ההחלטה לרדת?

— (שוקל): איך להגיד את זה? ברור שהחשש המדיני מסיונות, גם של ארצות ערב, גורם... אני רוצה שתבין אותי. אני לך את האמת. כל המצב הוא ש" אנחנו נמצאים במתח. הנוסיונות גם של ארצות ערב, גם שלנו להחזיר להם, יוצרים מצב של אי-נוחות. למען האמת, אחרי שגמרתי עם הצבא, רציתי להגיע לשלחה. אבל מועיקים לשרות המילואים. אבל זאת גם לא כל האמת פה. אתה מבין? אני לא טיפוס כזה קטנוני שאברח. להיפך. תראה, אני נגד פעולות תגמול. אבל אני גם נגד השוורים יתחילו. אתה מבין? המשלה לא מוצאת את הקו הנכון... אם כי אין לזה השפעה לדידי, בהחלטה המסוימת הי זאת.

נניח שאתה תהיה בחוץ לארץ, ותשמע שפרצה כאן מלחמה. מה תעשה?

— את האמת... זאת בעיה די קשה. ברור שבמידה ויהיו זקוקים, ואדע מה המצב האמיתי כאן בארץ, ברור שאחזור. היא יותר מדי יקרה המדינה. יודע ש" בשעת מלחמה אתה חייב לתת הכל לאומה, ללא הבדלי דעות. מנסיוני אני מכיר אנשים שהיו באמת אנטי מלחמתיים, הלכו והש" תתפסו במערכה. כיוון שזה המדינה. בסופו של דבר, כשננסים להכחיד אותנו — מעל אדמתנו — המדינה היא בכל זאת שלנו. כל מי שנתן משהו למדינה הנות חייב לשמור עליה.

אשאל שארה, שדרעתי קובעת לגבי כוונותי של אדם במצב כמו שלך: אם ידך לך, ואתה תסתדר, ותקח את הכחורה שלך לארגני טינה, ותתחתנו, ותגדו יחדים — האם תבקש גם מאמך שתצטרף אליכם?

— לא. מכיון שאני חושב, בסופו של דבר — לחזור לכאן. **כאזרח של מדינה זרה, או כי ישראלי?**

— ברור, אם זה ילך בצורה כזאת, אחרי חמש שנים אני יכול לקבל אזרחות זרה. אבל למעשה אני לא חושב על חמש שנים. **אתה לא רואה את עצמך כי תפקיד של הצינוני התורם למגזרית ומבקר פעם בשנה בארץ?**

— לא. **ואתה לא רואה את עצמך מדבר עם ילדיך ספרדית?** — בשלב זה, לא. **היית חבר תנועת נוער?** — כן, צופים. **אתה חבר מפלגה?** — לא.

אפשר לשאול בשביל מי הצבעת בבחירות האחרונות?

— הצבעתי "ש". ואני אניד לך גם למה. חשבתי שתקבלו יותר קולות ותצי" ליחו לשנות משהו בנושא של השחיתות, הכיוון הלא-נכון של המשלה. ברור היה שמפא"י תשלוט, אבל רצוי מאד שמפלגה אופוזיציונית פעילה תהיה בכנסת. חבל שנכנס רק אחד. אני בטוח שעם עוד שניים או שלושה זה היה יותר טוב.

אבל אתה ואנשים כמוך, שאיכ" פת להם ויודעים לחשוב — מס" תלקים. אתם לא נשארם פה ר" נלחמים, אלא יורדים! — ככה זה.

בשבוע הבא

מרצה ידוע בטכניון עונה: "למה אני נוסע לאמריקה?"

התובל לזרוק יותר מסכין גלוח
כאשר לא לחול בו כלום האוח?

רק סכין הגלוח

"אדיסון"

עונה על כל דרישותיך
הודות לתהליך ייצורו הטרומו-כימי
T C 7

על כל פנים
"אדיסון" יותר נעים

תרוזי במקום הרצוי לך!

בעזרת

STEPHANIE BOWMAN

תוצרת אנגליה

× ללא תרופות!
× ללא דיאטה!

קרוב למליון נשים
בעולם לבשו אחד
מבגדי ההרזיה של
STEPHANIE BOWMAN
ורזו במקום
בו רצו לרזות

מעכשיו גם את
יכולה להשיג אחד
מבגדי ההרזיה של
STEPHANIE BOWMAN
החל מ-6 עד 28 ל"י

פרוספקט ח"נם ישלח אליך
ללא כל התחייבות, באם תפני
אל: "שלייפטקס", שדרות
רוטשילד 37, תל-אביב, טלפון
621238, בשעות 10-11; 7-4.

כריכות "העולם הזה"

גלגל תקלה טכנית יהיו מוכנים כרכי "העולם הזה", שנמסרו על-ידי הקוראים לכריכה, בעוד כחודש ימים. על המועד המדוייק תבוא הודעה.

ההנהלה